

regering og den tidligere justitsminister, hr. Frank Jensen, været et ønske om at give en føleligere straf. Det er man blevet presset til, eller måske har man i nogle tilfælde selv ment, at der skulle gives en føleligere straf for voldtægtsforbrydelser. Men vi må erkende, at uanset de politiske initiativer, der har været, specielt under den tidligere regering, er man ikke kommet op på et højere straffniveau.

I 1996 var der tale om 18 måneder som genemsniitsstraf, i 1997 16 måneder, i 1998 15 måneder, i 1999 16 måneder og i 2000 17 måneder. Vi må se, hvad tallene bliver fremover, men uanset den politiske vilje, hvor man i og for sig har ment, at domstolene ikke har dømt hårdt nok, er der altså ikke sket den følelige forhøjelse af straffniveauet, som har været påkrævet efter mange politikeres mening.

Den borgerlige regering, der kom til i 2001, har gennemført forslag, der ser ud til at have haft en vis virkning. Vi har ikke noget endeligt overblik over, hvad virkningen er, men det er i hvert fald ikke noget, der ligner det, som har været diskuteret mange gange fra politisk side, og som vi fornemmer i Dansk Folkeparti er mere i overensstemmelse med befolkningens retsbevidsthed, nemlig at vi kommer op i den høje ende af strafferammerne, når der er tale om voldtægt.

Specielt gruppevoldtægt er så krænkende, så grotesk og så groft for det menneske eller de mennesker, det går ud over, at det er noget, der forfølger dem resten af livet. Ligesom når man har været udsat for pædofili, er det noget, der vender tilbage i et menneskes bevidsthed, også når det menneske er blevet ældre. Man fornemmer, at man har noget i baghovedet, som man skal bearbejde, og det er så alvorligt, at vi mener, at straffniveauet skal op.

Vi må indrømme, at sådan som det ser ud lige nu, kan vi fra Dansk Folkepartis side kun se minimumsstraffe som et alternativ til den, kan man roligt sige, laden stå til-holdning, der har været ved domstolene i denne forbindelse. Medmindre straffniveauet kommer væsentlig højere op som en konsekvens af de stramninger, der er blevet vedtaget, mens den borgerlige regering har siddet, og som vi også har støttet, vil vi fortsat mene, at minimumsstraffe er et vigtigt redskab i denne forbindelse.

Vi kan ikke se, at den kritik af minimumsstraffe, som jeg mener at have hørt fra nogle ordførere, er særlig seriøs, for de ordførere, der har sagt, at minimumsstraffe ikke duer, vil jo samti-

dig sige, at minimumsstraffe ikke duer i forbindelse med mord. Men hvorfor har vi så en minimumsstraf for mord? Jo, fordi samfundet betragter mord som noget så alvorligt, at man har følt, det har været nødvendigt at give en straf på et vist minimum i de sager. Men hvorfor kan vi så ikke som politikere lige så vel sige, at vi synes, at voldtægt, specielt gruppevoldtægt, er så alvorligt og så krænkende for den pågældende, at vi vil give domstolene det værktøj, som en minimumsstraf er til at kunne skaffe respekt om de sager? Det synes vi, og derfor synes vi også, at de ordførere, som har skubbet forslaget til side og har sagt, at det ikke er særlig seriøst, bør genoverveje deres stilling.

Vi har faktisk fundet mange eksempler og mange statistikker frem, også udenlandske. Erfaringerne fra udlandet tyder faktisk på, at på trods af nogle forhøjelser af straffniveauet er vi i Danmark ved at sakke agterud for andre lande, når det gælder behandlingen af voldtægtsager. Man har i lande, vi normalt sammenligner os med, virkelig fokuseret meget på problemet og haft nogle indgående diskussioner, der har medført et højere straffniveau, og vi vil selvfølgelig i udvalgsarbejdet bede Justitsministeriet om at undersøge nærmere, hvordan tingene kan gøres bedre, så vi er sikre på, at der gives en følelig straf i de sager.

Kl. 14.35

I forbindelse med udvalgsarbejdet vil vi også gerne tale med Folketingets partier om erstating i forbindelse med voldtægt og om ofrenes og familiemedlemmernes behandling i forbindelse med disse sager. Vi vil også gerne tale om uagsomhedsbegrebet, som vi fortsat mener der bør kigges på, fordi vi ser, at nogle sager, som egentlig nok burde rejses ved domstolene, ikke bliver rejst af anklagemyndigheden. Det er en forholdsvis lav procentandel af de sager, som opstår, der rent faktisk bliver rejst, og det er også en diskussion, som man fører i andre lande, hvor man desværre ser, at sagerne ikke blive anmeldt, fordi man ikke føler, de kan føres til døds. Derfor kommer sagerne aldrig til offentlighedens og domstolens kendskab, at de sager faktisk drejer sig om voldtægt.

Uanset den lidt ublide behandling, som jeg synes forslaget har fået – måske i virkeligheden med undtagelse af Socialdemokraterne, der var på vej til gerne at ville diskutere nogle af tingene – synes vi, at vi fortsat vil rejse debatten. Vi vil gerne diskutere de ting, for vi mener, der er vigtige områder for politikerne at tage stilling til, og